

ningsudgift omfattede ved indførelsen i 1987 alene tilsagn til private udlejningsejendomme, men er med virkning fra medio 1994 væsentligt udvidet, jf. nedenfor.

Ombygningstabets finansieres med 20-årige indeksslån, hvor der foruden statens rentebidragbetaling ydes en supplerende støtte, idet staten og kommunen hver betaler halvdelen af afdraget, jf. anmærkningerne til § 14.43.15.20. Afdragsbidrag til forbedringsarbejder. Beboerne bidrager således ikke til finansieringen af ombygningstabets.

For ombygninger med tilsagn efter 1.1.1990 gælder følgende finansieringsbestemmelser: For tilsagn meddelt ejeren efter 1.1.1990 giver staten delvis ydelsesstøtte til den værdiforøgende del af forbedringsarbejder, der er finansieret med indeksslån med en maksimal løbetid på 50 år (IS35-lån), jf. § 14.43.01.10.

Den statslige ydelsesstøtte udgør den del af ydelsen, der overstiger beboerbetalingsen på 2,4 pct. pr. halvårslige termin af den bogførte regulerede hovedstol.

Med virkning fra 1.7.1994 er byfornyelsesloven ændret således, at finansiering af de værdiforøgende udgifter efter ejerens valg kan ske med indeksslån eller med et 30-årigt nominallån. Dette gælder uanset ejerforhold. Der kan dog ikke ydes løbende støtte (ydelsesbidrag) til ejerboliger og erhvervsjendomme, der finansierer de værdiforøgende udgifter med nominallån. For beslutninger, som har fået meddelt bindende tilsagn før 1.1.1994, refunderer Grundejernes Investeringsfond efterfølgende statens andel af ydelsen, som ligger i intervallet 8-11 pct. af kontantprovenuet vedrørende værdiforøgende nominallån i private udlejningsejendomme.

Fuld ydelsesstøtte til tabsindeksslån ydes til den eventuelle del af ombygningsudgiften, der ikke indebærer en værdiforøgelse af ejendommen og som ikke påvirker huslejen/boligudgiften. Undtagelsen er ejerboliger og erhvervsjendomme, hvor ombygningstabets betales kontant. For beslutninger efter 1.1.1998 betales bygningstabets for ejerboliger og erhvervsjendomme dog som hovedregel kun kontant, såfremt ombygningstabets er under en vis bagatelgrænse.

Det offentlige betaler den fulde ydelse på de indeksslån, som finansierer tabet. Kommunen betaler 6/7 af afdraget, mens staten betaler 1/7 af afdraget plus hele renteutgiften. For beslutninger, som vedtages efter 1.1.1998, betaler stat og kommune dog som hovedregel hver halvdelen af den samlede ydelse på tabsindeksslånet. Ved kontant tabserstatning betaler stat og kommune hver halvdelen af tabet (refusionsudgift).

Det bemærkes, at det offentlige støtteomfang kan blive helt eller delvist reduceret, såfremt kommunen indgår en aftale med ejeren om forhandlet finansiering. Muligheden for forhandlet finansiering omfatter som hovedregel de beslutninger efter loven, som træffes efter 1.1.1998. De samlede årlige investeringer med offentlig støtte fastsættes på finansloven i form af en investeringsramme. I henhold til tekstanmærkning nr. 1 udgør rammen for 1999 2.000 mill. kr. Det er ved budgetteringen forudsat, at rammen fastsættes til 2.000 mill. kr. årligt i BO-årene.

Inden for den samlede investeringsramme kan tilsagn til helhedsorienteret byfornyelse maksimalt udgøre 100 mill. kr. i 1998, 125 mill. kr. i 1999 og 150 mill. kr. i år 2000 og i hvert af de følgende år. Til aftalt boligforbedring er afsat en selvstændig investeringsramme, jf. § 14.43.07.

Tilsagn til beslutninger efter byfornyelsesloven belaster investeringsrammen i det finansår, tilsagnet bliver givet. Som rammebelastende udgift ved beslutninger efter byfornyelsesloven i 1999 og BO-årene tæller først og fremmest tilsagn om byfornyelsesrefusion, ydelsesbidrag og ydelsesstøtte. Hertil kommer mindre rammebelastende udgifter til oplysning og forskning samt investeringer uden støtte.

Som budgetteringsforudsætning er investeringsrammen fordelt på de forskellige støtteformer i de enkelte år, således at følgende tilsagnsprogram er lagt til grund: